Паэт Леў Баляслаўскі пісаў, што творца не марнуе час на пошукі багацця, бо знаходзіць іх у сваёй душы. А Рамэн Ралан сцвярджаў, што адно толькі і ёсць шчасце тварыць. На яго думку, жывы толькі той, хто захоплены творчасцю, астатнія – цені, якія блукаюць па зямлі, чужыя для жыцця.

Ёсць людзі, якія не жадаюць быць проста ценямі, таму ў кожнага з іх сваё захапленне, кожны імкнецца развіваць свае таленты. А галоўнае – яны ўмеюць быць шчаслівымі ад стасункаў з мастацтвам і знаходзяць неверагоднае задавальненне ад таго, што самі могуць адчуваць сябе творцамі.

Прадстаўляем новага аўтара. **Ульяна ШАРОВА** - адзінаццацікласніца СШ №6 г. Смаргоні. Яна лічыць сябе творчым чалавекам, бо з ранняга дзяцінства пішыць вершы, займаецца музыкай, захапляецца іншымі відамі мастацтва. Менавіта таму вырашыла пасля заканчэння сярэдняй школы паступаць на факультэт культуралогіі і сацыякультурнай дзейнасці.

Вершы Ульяна піша па-руску і па-беларуску. Іншы раз з-пад пяра юнай паэтэсы з’яўляюцца верлібры, а часам дэманструе свае рэпарцёрскія здольнасці на сваёй старонцы ў Вайберы і на мясцовым смаргонскім тэлебачанні.

А мне прысніўся сон учора:
блукаючы па берегах марскіх,
ты ведаў: абміне нас тое гора,
і хопіць нам кахання на дваіх.

Ты слухаў голас недарэчны мой
І адчуваў маё дыханне.
З табой я атрымала б супакой.
І не адчула б сэрца развітанне.

Як моцна ты хацеў мяне кахаць,
А я – да твайго сэрца прытуліцца.
Мяне ты марыў ад усіх абараняць,
Ды дзверцы запеветнай не адкрыцца.

Тваё імя запомню назаўсёды,
святло ў вачах тваіх наноў знайду,
і раптам без прычыны і нагоды
у лепшых снах я да цябе прыду.

Мой зварот

Пра цябе я чытала ў кнігах,
аблічча шукала тваё
пасярод цемрадзі
ў мігценні.
Хадзіла рознымі
шляхамі
і доўгі час шукала
для сэрца мілыя пачуцці.
Я марыла
пра вечнае каханне,
дзе кожны вечар
ціха і пакорліва
мы тулімся адно да аднаго.
Малітвы пасылала ў неба,
і, запаліўшы Божае святло,
з вялікай верай у Яго,
укленчыўшы,
стаяла на каленях.
Я столькі часу
шукала там,
дзе быць кахання не магло.
Але так блізка
была мая любоў.
Мой Божа!
Цяпер я так удзячна
Табе,
за тое, што Ты мне адкрыў
мой шлях да шчасця.

Осень

За окном дождливая осень,
пусть она заберет печаль.
Он совсем не амбициозен,

твой немного уставший рояль.
Ты играл. Было ночью безлунно.
Ты пел, ты скучал и страдал.
Я любила тебя безумно,
ты такой любви и не знал.
Напевали клавиши эти,
что нам расставаться пора.
И звучало в каждом куплете:
«Всё игра, это просто игра».
За окном дождливая осень.
пусть она заберёт печаль,
мне останется на прощанье
серенада, что пел твой рояль.